

нытъ приношенія въ кошници, тя сама заприличва на божеството което обитава въ храмоветъ. Съ какъвъ страхъ, съ какво благоговѣніе я видѣхмы да принася жертвы и да укротява гнѣва на боговетъ, когато трѣба да очисти нѣкой грѣхъ, или да отвърне нѣкое лоше предзнаменованіе! Найподирь когато я гледа человекъ поерѣдъ множество жены съ златна игла въ рѣка, помислилъ бы я за Минерва преобразена на земята въ чловѣческій образъ която учи чловѣцитъ на изъяснитъ искусства. Тя подканя другитъ на работа, отморява ги отъ труда и отъ занятіята съ прелеститъ на своя гласъ като пѣсичкитъ чудесны дѣла на боговетъ. Тя надминува найсвършенната живонисъ съ тънкыя си шевъ. Честитъ е онзи мжжъ, когото сладостныйтъ именей бы съчеталъ съ нея! Той не бы са боялъ друго, освѣтъ да я не изгуби или преживѣе.

„Призовавамъ въ свидѣтели боговетъ, любезный ми Менторе, че съмъ готовъ да си трѣгнѣхъ, и ще обычаамъ Антіона презъ сичкыя си животъ, но туй нема да отложи ни за една минута моето трѣгванье за Итака. Ако е предопредѣлено да я притежава другый азъ ще шремнѣ остатъка на живота си печално и горчиво. Но найподирь азъ ще са простѣхъ съ нея. Съ сичко че познавамъ че съ заминуваньето си отъ тукъ азъ са лишавамъ отъ нея, но не щѣ продума ни ней ни на баща ѣ нѣщо за моята любовь; само вамъ азъ я открывамъ, чакъ, доро Одисей, като стѣпи на престола си, ми объеви че склонява на желаніето ми. Отъ туй шый познавате, мой любезный Менторе, колко тѣзи привързанность е различна отъ слѣпната страсть, която имахъ къмъ Евхаріеа.“

Менторъ отговори на Телѣмаха: „Припознавамъ тѣзи разлика. Антіона е благодушна, простонравна и умна; рѣцѣтъ ѣ не отегватъ отъ работа; предмысля и предвижда сичко; умѣе да мълчи, но и да дѣйствова полека; тя е сѣкогы занета, не са утрудва никога, защото върши сѣко нѣщо на времето му; благоустройство на бащина ѣ домъ съставя славата ѣ, която служи за поголѣмо украшеніе отъ хубостьта ѣ. Ако ш да са грижи тя за сичко, и е занета съ домоустроеніето, съ цистѣньето, нѣща които правѣтъ несносна сѣка же-